

VODITELJICA

Vladimir Gajšek

Vsega se dotakne, sama pa je nedotakljiva, ja, vsiljiva prijazno, no, pa zaploskajmo, aplavz, prosim, nekam histerično grabežna je, in kaj je čez ekstazo, sicer je napravljena, napravljena je že v oblekco za vsako priložnost, ne res, je v oblačilih teinte trgovine, ne res, razplatila bi mednožje, le da uspe, da bo ona potlej glavna, tudi torej fenomenološko in logično preko postelje, virtualno estetsko bi migala, samo da bo pred kamerami nevrotično glavna, smehlja se že tako fotogenično naučeno, da jojmene, spreneveda se, da sploh ne ve več kdo je pravzaprav, govorca in govoranca in zna ujeti pravi trenutek, tako tako, ona urejuje, ona je voditeljica, ona vodi, samozavestno vsiljivo in kakor da bi imela maternico na pladnju, ja, vsa je našminkana, razteza se čez sivino zaslona, njen lik je živ, vsa je napudrana, ampak ni seks bomba, ni lutkica, ona je pravzaprav izbrana, je redka stvar, je v inscenaciji, je vidna od vseh strani, če hoče, moderatorka, ja, zna pa biti tudi estetsko neprijetna, le da bo občinstvo zadovoljno, ja, celo lebdeče, aplavz, prosim, in kako zabavno svetuje, ne res, a je v redu, je v redu oblečena, je v redu urejena, tako tako, in oh in ah, nič softverska podržaja, že gre, bo spraševala po počutju in o vremenu, če ne drugega, o čemerkoli karkoli, ne res, vsak ve kaj, ampak bo ostala pri temi, prava vroča linija, ne res, z očkami zavije, se igra domače žlobudranje in obvlada to žlobudravščino, saj je priljubljena, ja, prijetno krmiljenje, kamera je tretje oko, kdo je na oni strani, aha, aplavz, prosim, saj je privlačna, je prikupna, samo svojega življenja nima, nima več zasebnega življenja, ne utegne, se mudi, ja, zmerom v boljši družbi, tip top na vrhu, high, ja, ampak gledanost oddaj, to je važno, je strašno priljubljena,

je glavna, je zabavno napadalna,
je ostro priljudna,
je očarljiva,
je, kakršna je na zunaj, en sam uj na zunaj,
je okretna, je koketna,
in kaj vse bi obljubila, kaj vse, prijetna in obvladana namenoma, izumetničena do konca,
oh in ah, samo in zgolj takšna, javno, vsem na očeh in da jo vsi slišijo,
ona sama pred občinstvom in dragimi gledavci in gledavkami doma pri tv sprejemnikih, ona v
resnici in v okviru malega zaslona, ja, vsa tehnika se vrti okoli nje, ves svet se vrti takrat, ko vodi
oddajo, okoli nje,
polna je samozaupanja, čeprav preizkuša vse skupaj nekam nevrotično, nekam le razrvano, v srhu
nastopa, medtem ko je trema že premagana, ja, aplavz, prosim, edino je strahec, da bi se kaj
nepredvidoma zafeceljalo, ampak se vedno vse najbolje izteče, nekako že, je treba poskusiti, potlej
pa je utečeno, ja, ona je stalno imenitna, je načičkano kultivirana, je tako rekoč živa govorilna
gledljiva naprava, je pred kamerami povsem suverena, je kakor strojna boginja, Muza javnosti,
ona sama, ona, ona, aplavz, prosim,
in kako vsakokrat odrecitira svoje, oddrda, zakroži z rokami, če je treba in se ji zazdi,
kako se izčeblija, se izčeblija, ampak nikoli se ne izčrha do konca, neprestano mora govorcati, nekaj
je namreč treba povedati, nekaj je treba govoriti,
prav čudovita je, lahko bi bila celo brhka, ja, vabljiva je, a je ne upleni nihče, ona sama je vaba, ki
pleni, pleni srca množic, da je vse ekskluzivno, kdorkoli že je, s prikupnim smehljajem zna
pokimati, bezljavno odločna, aplavz, prosim, vsi jo imajo radi, vsi, a nihče je ne ljubi, saj je kakor
novi pralni stroj, je urejena kakor novi dizajn blasterjev, je kompaktna in vsa v enem, vsa
je plastična in lepo narejena,
je kakor božica pomočnica, ona vsem pomaga, zna, to pa, ona zna, sploh vse obvlada, ko
je na sceni, vse, neprizanesljivo
je ljubka,
je urejena do konca, do zadnjega vlakenca,
je osebica brez osebnosti,
je ena sama lepotna zunanjščina, nenadomestljiva,
aplavz, prosim, takoj je na voljo, takoj zaigra vlogo srnice,
ja, dobra mrha, huu, ampak odtujena in zmerom nekoliko predaleč in le na površini zaslona, le in
zgolj slika, šminka, ena sama šminka,
da je kdaj morda šaljivi žur pod žarometi,
da je luč v studiu,
da se vozijo kamere naokoli, ja, nevsiljivo vseprisotne kamere, a kot ona je ni na svetu nobene,
ona se suče med kamerami in tudi stoji pred kamerami, nič v kostumu, ampak v imenitni oblecki,
v večni generalki, tudi v bližnjem planu, stoji in zna improvizirati, če je treba,
vse prej se je že zmenila, zdaj pa teče oddaja po svoje magnetoskopsko, ona vedno najde
iztočnico, ona kakor v nenehni nanizanki, na prizorišču pred občinstvom, v variaciji, neprestano
v vroči oddaji, čeprav gre zares,
aplavz, prosim,
saj ona pozna železni repertoar hitrih domislic, vodi, si zapiše mimogrede, če je treba, pomaga
nastopajočim, jih sprašuje, jih spodbuja, ampak nikoli preveč, nikoli preveč, čeprav na ti, starejše
pa na vi, tikanje in vikanje,
ja, kako vam je ime, kar povej, kar povejte, ja, naj se izkašlja vsak, naj se predstavi, ne res, aplavz,
prosim,
vse je samo na ogled, torej nobenih dotikov, ona bi se tako rekoč preselila v studio, le da tečejo
kamere,
da je zum, zoom, ja,

v takšni sami bližini, žarkovne skicirke jo sestavijo v slikco na površju ekrana, ona živi samo na površini zaslona, in prav to je nasičeno z njo, kolikor z bližino občinstva, ja, kakšni imaginarni cilji, slikovne posledice, včasih prehitro, drugič gre vse prepočasi, le da je preveč dovršeno, da so nenehne menjave in da njeno telo ostaja in jo z lahkoto posrebajo vmesni dogodki, ja, takole vodi oddajo, skoraj nepristransko in omamno, vabljivo in v ekstazi glasbenih vložkov in z reklamami, ja, občinstvo bi lahko bilo kritična masa, ne res, ne kaj, nekaj demonsko vabljivega je na njej, v njeni samozavesti je nekaj ognjenega, tudi še med utripajočimi lučkami, v posnetki in vmesnimi satelitskimi posnetki, tudi playback, ja, iz monitorskega pogleda ven, ven v korespondence, v čustevca in nabodrenost, v sršče narejeno radovednost, aha, to je skrivnost večne mladosti, posnetek, vsaj tako je videti, ko se usodna minljivost ujame v posnetek, da se vse prekrije, slika zaporedno čez sliko, saj ne pokažejo vsega, kajti kdor vse pokaže, ga je konec in je konec vsega, torej so na zaslonu samo izrezi, ja, njeno "zainteresirano" ugajanje, kako prija, komaj da je sploh videti kaj resničnega, vse je videti videz, in je dan sestavljen iz samih malih zgodb, te zgodbe pa tečejo v eno samo veliko zgodbo, samo gledavci lahko vidijo, samo gledavci in gledavke, osvetljeno kajpak, preračunano na efekt, vzburljeno z zapeljevanjem, ona je namreč zapeljiva vzburljivo, je dražestna v svoji popolnosti, ona v medijski kulturi, nekaj demoničnega je v tej njeni že vnaprej naučeni igri, celo v improvizaciji, nekaj samonanašalnega je na njej, ja, v televizijskem novem performansu, s fabriciranimi fikcijami, da jim človek nasede in verjame inscenaciji, ups, ona je uprizorjena in izstopa, ona žarči avro, ima tako rekoč priklepajočo moč od nevesekod, je vedno telesno prisotna, čeprav jo je videti samo na sliki, je fascinantna, ha, očarljiva, se reče, očarljiva, je kakor živi estetski predmet, ki tudi sama proizvaja sceno, ups, njeno telo je performer, njena slika je resničnost, vsak slehernik jo lahko vidi na malem zaslonu, takle je video posnetek, ona pa se potlej še distancira od svojega telesa, se spreminja v predmet in sliko, takole avdiovizualno, avdiovizualno, vse več in več življenja ima na razpolago, torej ne živi več preprosto kot ona sama, živi namreč javno, na sliki nesmrtna, nesmrtna na posnetku, ups, v tem umetnem življenju se znajde, se znajde na sceni, kdor jo vidi, potuje kakor po sanjah, z njo pred zaslonom sam, mrzlo digitalno se lahko dotika samo naprav, samo daljinca se dotakne, samo senzorja, pa bi ona izginila z zaslona, ampak ne, ona je cool estetski predmet, ne nagledajo se je, aplavz, prosim, površinski učinki so blizu, ta svet je medsebojno posnet, vmesniki in monitorji delujejo, vsaka globina se je izgubila nepovrnjivo, ona je torej v nenehnem gibanju, vedno s kakšno kretnjo, s kakšno ljubko, vabljivo kretnjo, nje se nihče ne dotakne zares, samo pogled se je dotakne, ups, njeno pospešeno telo, njeni uspešni nastopi, kaj vse lahko pokaže, ko priključi svoje telo k ozračju kablov, kakšna lepa slikca je ona, ko zaživi na zaslonu, kako stilizirano, kako urejeno in dovršeno, ne res,

telo se postara z dizajnom, nikakor drugače,
ne res, še gledalsko glodalno občinstvo
je v prostoru slik, kakor v kakšnem virtualnem muzeju, vsak lahko namreč simulira vsakogar, le
da vodi ona, ona
je polna s pogledi, polna je pogledov,
ja, koliko pogledov jo pravkar napolnjuje, kakšno televizijsko upanje kakor v kvizu, kakšna
pustolovščina na sceni, kakšna resnična utopija z njeno vodljivo zalo urejeno nalepotičenostjo,
kajpak tudi v miksu, ne res,
neštetokrat reproducirano, ja, ona se kaže v teh simulacijah, ona
je vsa fenotip, en sam podedovani videz na zunaj, najbolj vseč pogledu, marsikaj si mora vmes
zapomniti, ko vodi, že štartali so odlično,
ups, občinstvo so enostavni obiskovavci in obiskovavke,
aplavz, prosim, nič
več kolektiv in naprejzastavaslave, vsa resničnost je
zaznana, ona
je voditeljica, je zaznana in znana na zaslonu,
je značilna, da pokaže, tako postaja ves svet ena sama instalacija,
aplavz, prosim, ja, z njo je
uspeh, ona
je voditeljica,
je voditeljica v strategiji oddaje,
je voditeljica kakor v vedno novem položaju,
je osrediščena okrog različnih središč, zato pa potegne za sabo, zato pa krmili oddajo,
da jo gledajo in poslušajo in se suvereno giblje po okolju, zdaj sem zdaj tja, presenetljivo
absolutno, ona živi v neštevilnih pogledih, ampak v studiu samo za izbrance, v likovnem čutu in
modnem čutu, torej
nič otipljivo otipnega,
nič živalskega ali umazanega, samo žarki prodrejo dlje,
ups, don't touch me, tako se je
izgubila eksistenca, ona pa je zdaj zgolj nekako teoretski čut,
je vidna v svetlobni zgoštevini,
je sama simulacija v simuliranem okolju,
je na zaslonu, je nekaj paradoksnega,
je proteza upanja in kozmetična operacija vsakdanjosti, ona izžareva čudovito energijo, zna
potolažiti in spodbuditi, in ne more posnemati več sebe, do obupa posnema svojo javno vlogo
voditeljice, dokler se ne spremeni v voditeljico in
je samo še slikca voditeljice na malem zaslonu,
ups, je softverski genotip, lepota za vse čase na malem zaslonu,
je instalirana v medsebojnost, med telefonske klice in sicer,
je umetna in gledljiva,
je tehnobožica in informativna,
je elitna Muza vsakdanjosti, aplavz prosim,
je glamour za povprečje,
aplavz, prosim, ona
je učinkovita kot kakšna bogata stvarca,
je lovača žarkovnih duhov in plen malega zaslona,
je v inštituciji televizije, ne res,
je moderatorica, je prilagojena novim programom,
je izzvana izzivavka, v žareči svetlobi studijskih žarometov, v tehniki in igri, na sceni po pravilih
in s časovno omejitvijo,

hopla, z minutažo, na površinskem posnetku in v globinskem posnetku, v planetariju iger, kvizov, napovedovanj, dnevnikov, tudi v brezobzirni tekmi manipulacij, v množičnem mediju za vse, ona, aplavz, prosim, kako vrtoglavo, a vseskozi navidezno umirjeno, ne res, s pripomočki nekje vmes, izključno razpoložljiva tisti trenutek, v izkušnji položaja, aplavz, prosim, skoraj je mesijanska, ja, gadgets, za zabavo brezposelnih in zaposlenih, ona je božica teh igrice, družabnica, odprta je za napoved reklam, in kaj vse še simulira, kaj vse, igra se, umetna človekinja, učlovečena na malem zaslonu in zgolj s pogledom gledalstva, je na področju zabave in čisto zaresnih oddaj, ona je disciplinirano nagonka, saj tvega, zmerom tvega v teh svetovih igrice, ki jih krmili, ups, pa zmerom najde ravnotežje v vrtoglavici nasičenih čustev, da se ne bi vse skupaj sesulo v brezno, ne res, da ne bi zdrsnilo mimo naprav, zato je torej ona tako prisebna, je vedno zbrana, čeprav je površinska, je ujeta v vso to elektroniko in kibernetiko, ja, se kaže, se kaže umetna in prijetna, je prav zadeta in stimulirana, je čarobna da le kaj, vsak položajček zna aranžirati in polepšati in sploh okrasiti s svojo ljubkostjo, opozarja kdaj tudi koga pri sprejemniku, aplavz, prosim, estetsko se je naselila v ta trip, v ta televizijski trip, v ozračju simuliranih dogodkov in resničnosti, ups, uspeh, sama je začarana, ničesar ne prepusti usodi, zna z uspelostjo, izredno je občutljiva in je ni nikoli mogoče spregledati, zato ni o nji ničesar zamolčanega, pred govorniškimi odrom, pred napovedovalno mizo kliče ona duhove, in kar je bilo skrito, postane očito, kar je bilo tiho, se je izza zamolčanega hrupa spremenilo v besede, kar je bilo dotik, je zdaj le še praznina, ups, ona je izkušena moderatorka, je voditeljica tv oddaje, aplavz prosim, in tako iz dneva v dan, ko onstran trezne ekstaze ni ničesar več.